

ראיון בלעדי של דפנה ברק עם שמואל רודנסקי -
הראשון אחרי שהשחקן המהולל לקה בהתקף לב

„שכחו את

הבן-אבן!

„אמרו שזה נהדר. זה מה שמחזיק שחקן, זה מה שנתן לי כוח. גם אחרי שנים רבות כלי-כך. מה זאת אומרת: המחמאות, הביקורות, גם אחרי כלי-כך הרבה הצגות כמו שאני עשיתי במשך הקאריירה שלי.“

ניסיתי לברר אם איש מהקרובים לרודנסקי לא הרים קול, לא קם נגד עומסי-העבודה שלו באחרונה.

„אשתי לא מסוגלת לקום...“ אמר בשקט רודנסקי. ניורה, האשה שאיתו, לקתה בשבץ. עד שלקה הוא בהתקף לב, הוא טיפל בה במסירות.

בחדר שבקומה החמישית, חרף קיר-בת הרופאים, נוכחותו המתמדת של שמוליק סגל וזר-הפרחים הענק, חסרה יד אשה.

„זה קרה ב־19 לחודש. בדרך-כלל, אני סובל מאנגינה-פקטוריס. כשאני מרגיש בלחץ, אני עוצר בדרך לאו-

שכח שהם (הבימה) צריכים אותי, ולא רק ההיפז“

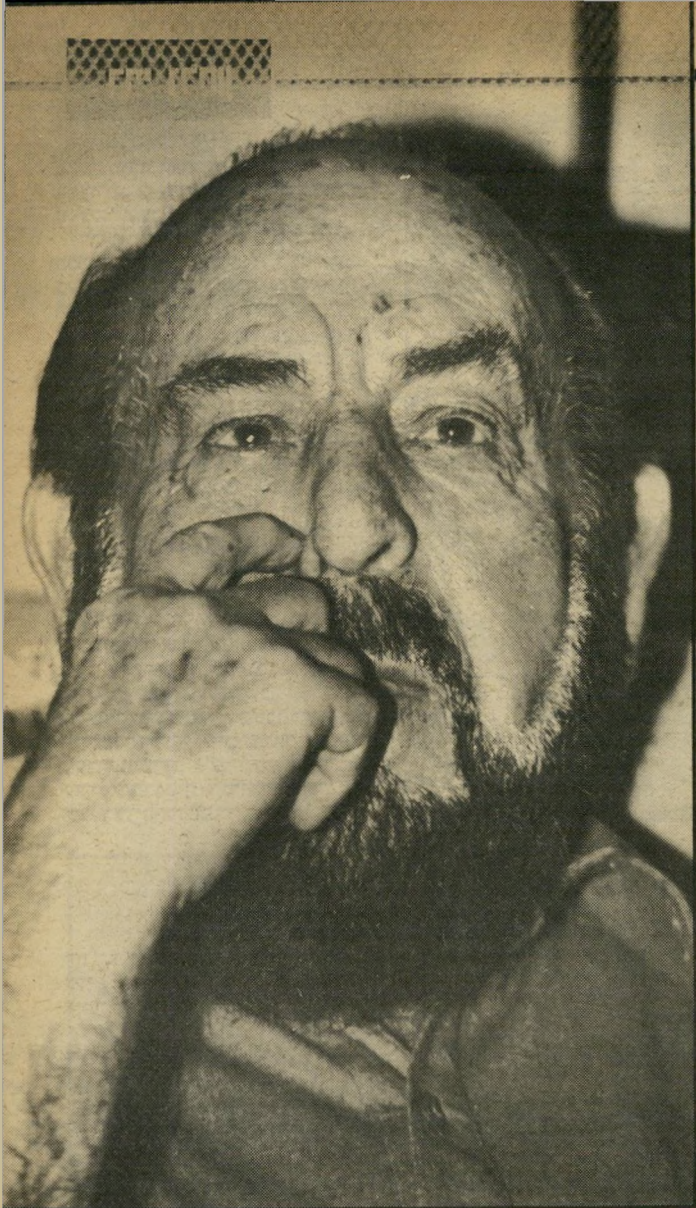
רודנסקי סיפר איך חש בעייפות בעת האחרונה. שאלתי אותו מדוע לא מחה על עומסי-העבודה. „לא התנגדתי, לא אמרתי כלום. אמרו שהדבר היחיד המצדיק את עצם ההצגה הזאת הוא המנוולוג שלי. אני זוכר שעשיתי אותו בשבת-רבוע בקאמר. מחיאות-הכפיים היו כמו...“

ה קרה ב־19 לחודש, נזכר רודנסקי, „היו לי או שלוש הצגות ביום, שלוש הצגות ביום“

רודנסקי לקה בהתקף-לב שלו כשגילם תפקיד בהשרירה.

„זה היה בבימרתף. צריך לעלות שם 20 מדרגות בכל פעם,“ שיחזר כהשם למה, ללא טרזניה.

סגל, חברו, השלים: „מולה (שם) החיבה של רודנסקי הוא פנסינגר. הוא

צילום: דפנה ברק

צילום: דפנה ברק

עם אשתו ניורה, בנעוריהם ולפני ארבע שנים, אשתי לא מסוגלת לקום“

סיפרו שרודנסקי הגיע לבית-החולים עדיין לפני ההתקף. זה קרה כששהה כבר בבית-החולים, במחלקה לטיפול נמרץ.

„הייתי בהכרה כל הזמן,“ נזכר רודנסקי, ואילו סגל הוסיף: „הגעתי לשם (לבית-החולים) מייד. אני זוכר איך רצתי ליד האלונקה שלו, סיפרתי לו כל הזמן בריחות, עד שאחד הרופאים סימן לי ביד — תירגע, אין טעם שתאמץ עכשיו...“

רודנסקי לא זוכר במפורט את אשר קרה. ניכר בו שהוא מתעייף מהצורך לשחרר את העבר, או מזריקות-המרץ שמזריק לו, ללא הרף, חברו סגל, (המשך בעמוד 40)

טובים ונח במשך 10 דקות. אז הלחץ עובר, אני נרגע וממשיך.

„באותו היום הגעתי הביתה, והלחץ לא הפסיק כאן (הוא הצביע על ליבו). הומנתי מן-דויד ארום. הלחץ המשיך. טילפנתי לרופאה הפרטית שלי באי-כילוב. היא רק שמעה אותי בטלפון, ושמעתי אותה צועקת: אל תחכה למגן דויד אדום! תפוס מונית ותגיע לבית-החולים!“

הרגע

המפחיד ביותר

זוג הרופאים, שנכח בעת הרי-איון, השלימו את דיברי רודנסקי, הם העירו הערות במונחים מיקצועיים. הם

האם אתה מעדיף בלונדיות?

שמואל רודנסקי: קטונתי מלחנות דעה אישית עליו. במוצאי-שבת קיבלתי שיחת-טלפון, שבו נאמר לי שרודנסקי, המחלים מהתקף-לב, מוכן לקבל אותי בחדרו שבמלון פלאזה, לראיון. כעבור כמה דקות התקבלתי על-ידי צמד רופאים צעירים, שנכחו בעת הראיון, וספק שמרו על רודנסקי, ספק נהנו ממנו. בחדר נכח אחד מ-„שלושת השמוליקים“ — השחקן שמוליק סגל, שאינו משמרודנסקי והמשחק כעת את תפקיד-חייו. שם התפקיד: „חבר“.

רודנסקי ישב על כורסה. הוא נראה רזה בהרבה מתמיד, חלש, בקושי הפיק קול מגורו. הקול, הסבירו לי, לא יישאר כך. הוא ישב לקדמותו בעוד כמה שבועות. זוהי תוצאה ישירה של הצינור שחובר לגורו בבית-החולים איכילוב.

לפני שהספקתי להתמקם, להביט סביבי, סיפר לי רודנסקי: „פעם, כשעשיתי את כנר על הגג, לא הפסיקו לבקש ראיונות איתי. באחד הימים נכנס לחדרי מראיון. השאלה הפותחת שלו היתה: האם אתה מעדיף בלונדיות או שחורות? זאת היתה גם השאלה הסוגרת. בזה נגמר הראיון... לא היה לי עוד על מה לדבר איתו! כן, מהי השאלה הפותחת שלך?“

אתגר שזכה. השחקן שלמה בר-שביט, ידידו של רודנסקי, ניסה להיזכר, השבוע, „האם הוא (רודנסקי) בן 83, או אולי 84? 85? פתחתי: „האם שיחקת, במהלך הקאריירה הממושכת שלך, תפקיד של אדם שלקה בהתקף-לב?“

הראיון לא נגמר. רודנסקי התחיל לדבר, בעזרת חברו הקרוב סגל: „פעם, לפני 30 שנה, שיחקתי עם שמוליק סגל. זה היה בהצגה סנונית בחוף מיומבה. שיחקתי אז קברניט שקיבל התקף-לב. אני לא זוכר, איך עבדתי על התפקיד. זה הזמן, זה גם לא דומה למה שקרה לי עכשיו. אז זה היה תפקיד „חיק“.

עם שמואל סגל (1985) ככל החיים עוד לפייו“

החתיכה האחרונה של נלסון

„מה אתם אומרים על רמי נלסון? אומר פתאום רודני-סקי על מותו הפיתאומי של האיש, כמה שעות לפני שיחתנו. „לא מזמן עברתי ברחוב. נלסון ישב בבית-קפה. הוא היה עם אשתו (מריאן, שעימה התחתן לפני שנה) וקרא לי: בוא תכיר את החתיכה האחרונה שלי! התקרבותי אליו ואמרתי לו: אני מוכן להכיר, אם תחתום לי שזוהי האחרונה...“